SUCCES ÎN ANGLIA,

deţinătorilor trofeului UEFA!

DE LA STÎNGA LA DREAPTA, ÎN PICIOARE: Haidu Carol, Pieşa Constantin, Jamaischi Constantin, antrenorul Gorgorin Nicolae, Lupescu Nicolae, Grăjdeanu Paul, Lungan Nicolae, Mihăilă Virgil, Filimon Dumitru. JOS: Suciu Vasile, Mihăilescu Petre, Mureşan Ion, Dumitriu Emil, Avram Sorin, Pavlovici Carol, Donciu Alexandru, Codreanu Teofil, Mănescu Constantin.

Foto: P. ROMOŞAN

PROLETARI DIN TOATE ŢĂRILE, UNIŢI-VĂ!

SPORT

REVISTĂ ILUSTRATĂ BILUNARĂ EDITATĂ DE UNIUNEA DE CULTURĂ FIZICĂ ŞI SPORT DIN R. P. ROMÎNĂ

Nr. 6 (101) MARTIE 1963 — Anul VI (XVI)

ÎN INTERIORUL REVISTEI:

- IMAGINI ÎN EXCLUSIVITATE DE LA CAMPIONATELE MONDIALE DE HOCHEI PE GHEAŢĂ DIN SUEDIA.
- FOTOREPORTAJUL ETAPEI ÎNTÎIA A RETURULUI LA FOTBAL.

CAMPIONATUL MONDIAL DE HOCHEI

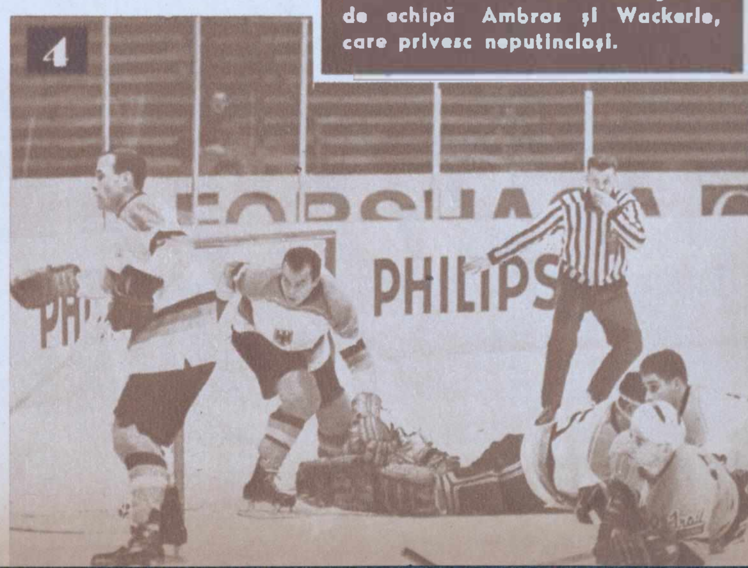
1

2

3

4

ÎN FOTOGRAFII:

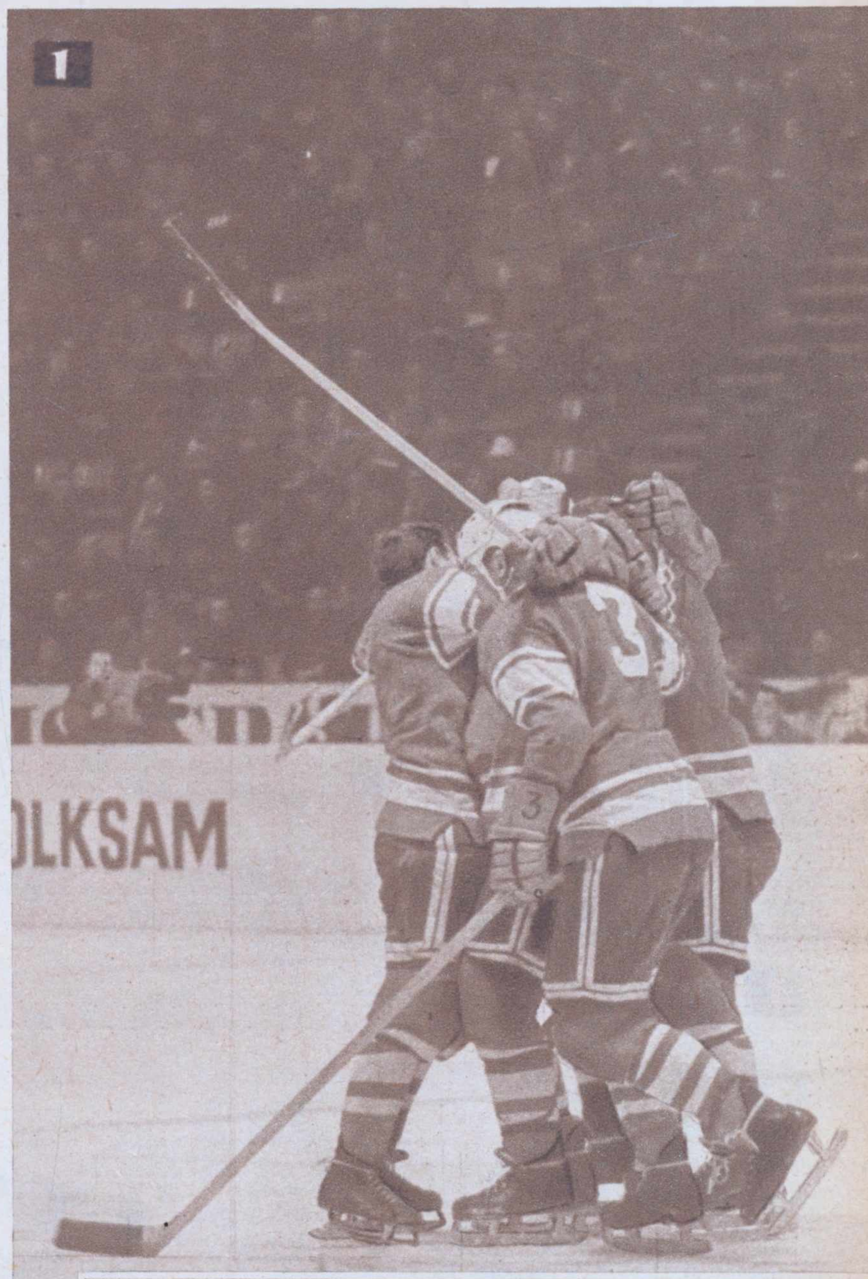
1 ROMÎNIA — POLONIA 4 — 3. Portarul polonez Wisniewski a plonjat, însă înaintaşul romîn Pană îl depăşeşte şi marchează sub privirea atentă a lui G. Szabo, care stă gata să intervină.

2 U.R.S.S. — FINLANDA 6 — 1. Astfel a fost marcat al cincilea gol al sovieticilor: portarul finlandez Lahtinen nu poate opri şutul lui Petuhov. De altfel, Volkov este şi el gata să intervină.

3 CEHOSLOVACIA — R. F. GERMANĂ 10 — 1. Al treilea gol al cehoslovacilor marcat de Jaroslav.

4 CANADA — R. F. GERMANĂ 6—0. Harold Jones introduce pucul pentru a treia oară în poarta echipei germane. În ilustraţie nu se vede portarul german, se văd în schimb colegii lui de echipă Ambros şi Wackerle, care privesc neputincioşi.

LA CAPĂTUL A 10 ZILE DE ÎNTRECERI

• REPREZENTATIVA UNIUNII SOVIETICE— CAMPIOANĂ MONDIALĂ ŞI EUROPEANĂ
• ECHIPA ŢĂRII NOASTRE PE LOCUL III ÎN GRUPA B

S-a încheiat campionatul mondial de hochei pe gheaţă în care echipa noastră a fost la un pas de o mare victorie. Meciul decisiv, cu echipa Norvegiei, a venit însă să ne spulbere toate speranţele şi să ne demonstreze că mai avem încă de învăţat. Da, mai avem de învăţat. Avem însă satisfacţia de a fi trecut cu succes examenul de maturitate în meciurile grele cu echipa Poloniei (4-3) şi cu cea a Elveţiei (4-4). Aceste succese ne dau garanţia că hocheiştii romîni vor fi la fel de sîrguincioşi ca studenţi cum au fost şi ca elevi şi că-şi vor însuşi cunoştinţele superioare care-i vor ajuta la viitorul campionat mondial să-şi dea şi examenul necesar promovării lor în grupa A a campionatului.

În grupa A a campionatului mondial, în care s-au întrecut profesorii hocheiului european şi mondial, sportivii sovietici au cucerit pentru a treia oară titlul mondial şi pentru a şaptea oară titlul european. Performanţa lor este cu atît mai demnă de relevat, cu cît această a 29-a ediţie a campionatelor mondiale a ocazionat cele mai disputate întreceri de pînă acum. Pînă în ultima zi a campionatelor, pînă în ultimul meci, nu a putut fi cunoscută echipa victorioasă. Hocheiştii sovietici, cei suedezi, cei ai R.S. Cehoslovace şi ai Canadei au luptat din răsputeri pentru supremaţie, ceea ce a făcut ca în jurul acestor mari întreceri să se concentreze atenţia tuturor iubitorilor de sport din lume.

Singura grupă în care nu s-a pus nici o problemă în privinţa echipei învingătoare a fost grupa C. Aici formaţia austriacă a terminat victorioasă toate meciurile susţinute. Din cauza diferenţei mari de valoare între cîştigătoarea grupei şi celelalte formaţii competitoare, lupta în C a fost lipsită total de istoric. Comentariile le-au stîrnit numai scorurile record. Ne referim, de exemplu, la acel 25-1 obţinut de echipa R.P. Ungare în compania Belgiei şi mai ales la 30-0 realizat de austrieci în meciul cu belgienii.

ÎN FOTOGRAFII:

① Victorie! Hocheiştii sovietici se îmbrăţişează: sînt pentru a treia oară campioni mondiali.

② Romînia—Elveţia 4—4. Friedrich (dreapta) încearcă să centreze. Portarul romîn Sofian, fundaşii Czaka şi Varga, sprijiniţi de înaintaşul Szabo I, sînt la posturi şi stăvilesc atacul.

③ Canada—Cehoslovacia 4—4. Goll Valter (nr. 13), la 1—0 pentru canadieni, egalează scorul. Portarul canadian se uită neputincios. În apropierea fazei mai poate fi văzut valorosul hocheist cehoslovac Jirik (nr. 16).

Foto: Pressens Bild—Stockholm

IN SALĂ

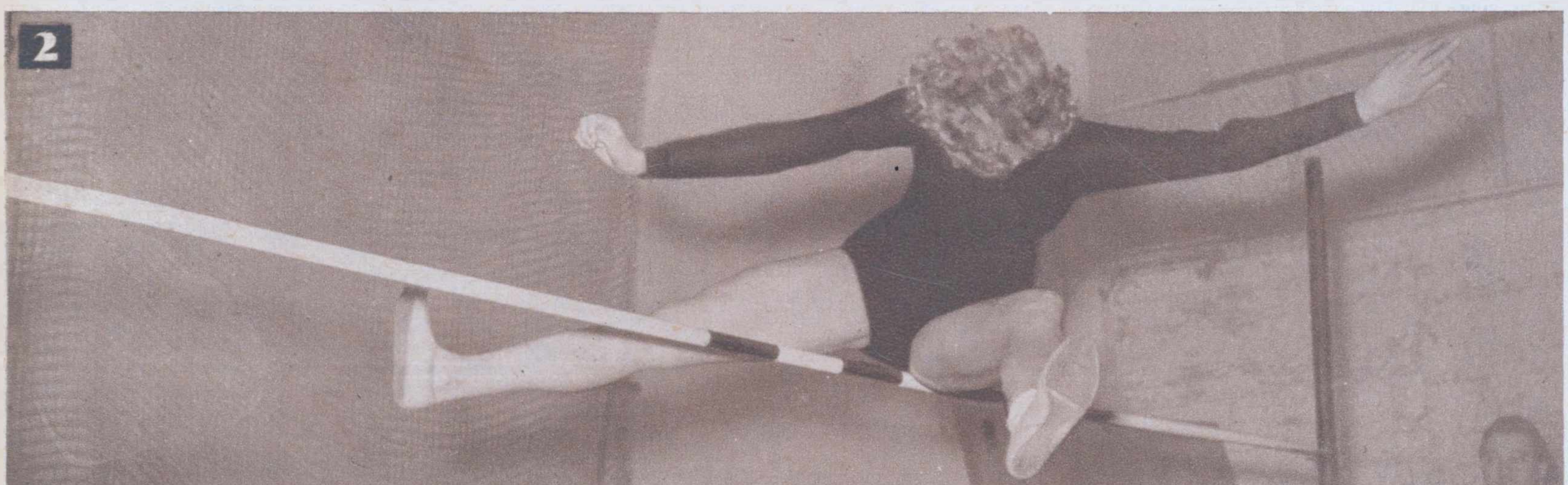
E vorba de concursul atleţilor fruntaşi din sala Floreasca. Despre care s-a scris de altfel. Concursul din care reţinem mai ales:

— *„dublul" Porumb-Ducu: 2,00 m*, cu un coeficient mai scăzut cu aproximativ 5—6 cm, datorită liniei frînte a elanului. (De menţionat ambiţia renăscută a clujanului, cîştigător la mare luptă.) Se anunţă o frumoasă cursă de urmărire pentru la vară. 2,10 par a fi accesibil ambilor. Revista SPORT promite o copertă primului cuceritor al acestei limite.

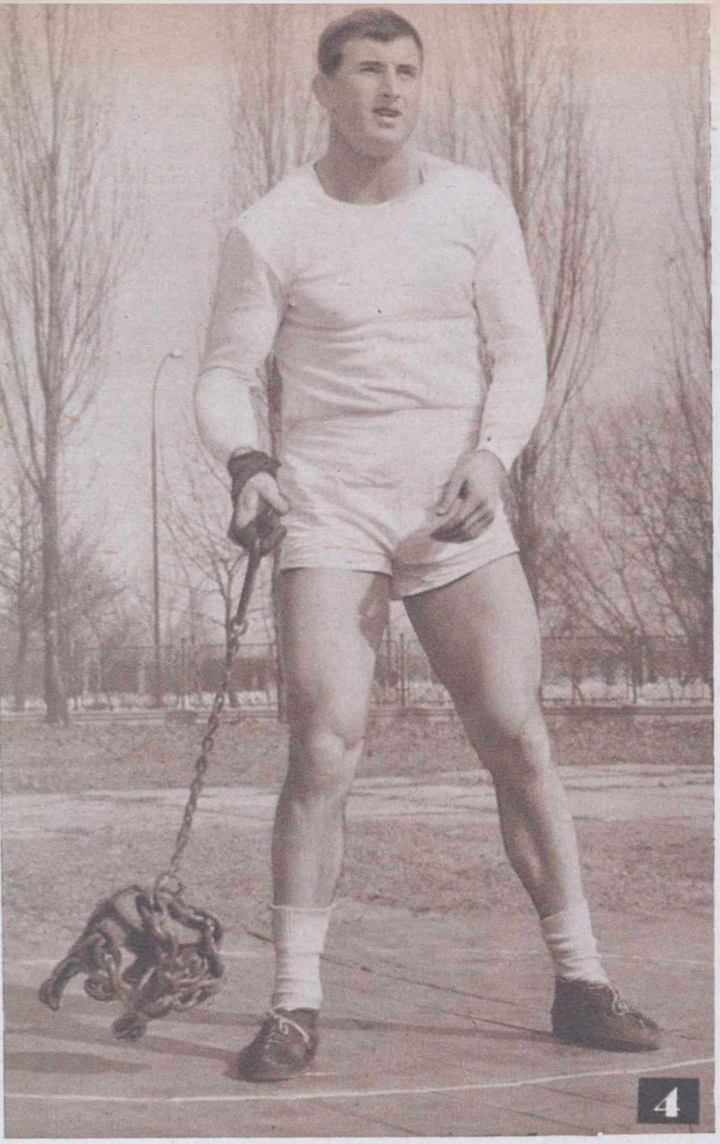
— *recordul lui Jurcă: 7,6 pe 55 m garduri*. Dacă mai adăugăm că Jurcă i-a condus pe toţi specialiştii lungimii pînă în ultima încercare, plus rezultatul bun de la probele de control, ar însemna că cel mai bun „hurdler" al nostru a lucrat „întins" în iarna asta. Eroare! Rezultatele lui Jurcă probează încă o dată marile lui calităţi încă nevalorificate aşa cum trebuie. Şi timpul trece... E drept că Jurcă a avut handicapul sportiv al unui asalt de vreo două luni, la căpătul căruia a absolvit facultatea de fizică, dar acest ASALT nu face decît să confirme, pe alt plan, o lipsă de concentrare şi de perseverenţă în timp candamnabilă.

Jurcă, dragă, adună-te! Iar dumneavoastră, tovarăşi antrenori, ajutaţi-l!

— *recordul inginerului Şerban Ciochină la triplu (15,49 m)*. Şerban, unul din campionii seriozităţii şi ai acumulărilor lente, dar foarte sigure, nu şi-a decepţionat admiratorii *(tot nu-mi explic ce-a fost la Belgrad)*. Permiteţi-mi încă o paranteză. Aş vrea să string mîna tatălui lui Şerban, unul din marii iubitori de atletism, nelipsit de pe stadion, coautor al victoriilor fiului său. În concursul recordului, în proba de lungime, după ce Şerban a sărit 7,10, tatăl

4

5

şi-a sărutat feciorul. Are instinct Ciochină-senior! Şi-a dat seama că cei 7,10 m ai lungimii au o valoare de perspectivă, promiţînd dobînzi mari la triplu.

...— Şi acum să revenim la fotografiile noastre.

1. Am auzit multe — şi aţi auzit şi dvs. — despre entuziasmul cu care Iolanda Balaş împarte din marea sa experienţă, tinerilor. Dar nu mi-am închipuit că Ioli trăieşte cu atîta intensitate întrecerea tinerelor fete. Am fost la doi paşi şi am auzit-o pe Ioli predînd un adevărat curs de atletism talentatei Niculina Balea (1,53 m la 14 ani). În fotografia noastră, Prezentul (Iolanda) se dăruieşte Viitorului (Niculina).

Pentru a mia oară — Ioli e cu adevărat o mare campioană.

2. Rodica Voroneanu a cîştigat înălţimea (1,58), dar şi-a ascuns capul de ruşine: acum doi ani sărea peste 1,60 m. Lipsa de continuitate în muncă şi-a spus cuvîntul. Să ne înţelegem, Rodico! A fost vorba doar de o greşită interpretare a noţiunii „antrenament cu intervale". Nu-i aşa? La calităţile noastre, tot ce-i sub 1,70 e puţin.

3. Anca Gurău a urmat-o din nou în clasament pe Ana Sălăgean. Un mucalit spunea că litera *c* de la Anca vine de la... chiul. Şi că numai asta explică nemaipomenita anomalie: o aruncătoare executînd doar două tracţiuni la bară!

4. *Bravo, Drăgulescule!* Recordul la ciocanul-lanţ (16 kg) e promiţător. Avem speranţe mari...

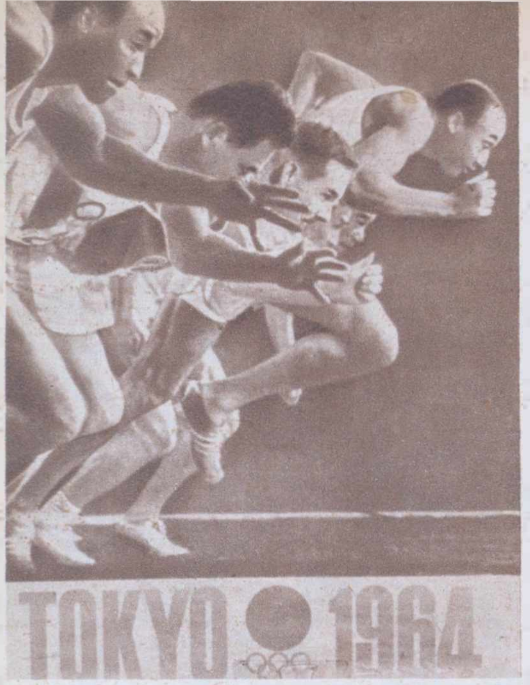
5. Despre Jurcă am mai vorbit. Sîntem abia la primul gard şi avansul e irecuperabil. *Quod erat demonstrandum!*

6. Revista „*SPORT*" oferă acest modest cadou de nuntă tinerei perechi Belmega-Viscopoleanu. Amicul meu, fotoreporterul, se laudă cu acest instantaneu-flagrant delict de...papuc. Glumeşte! La mulţi ani Viorico! Şi ţie, Octave! Pe curînd...

IOAN CHIRILĂ
Foto: V. BAGEAC

6

BULETIN OLIMPIC

1963 (6)

A venit şi rîndul scrimei. În ultimii şase ani, în scrima noastră s-a impus net o sportivă de valoare mondială, de cinci ori finalistă în întreceri supreme, cîştigătoare a medaliei de argint la Melbourne şi campioană mondială la Buenos Aires. Aceasta este cartea de vizită a floretistei noastre

OLGA SZABO

În primul rînd vrem să comunicăm cititorilor că Olga a repurtat în cursul lunii trecute o victorie de aceleaşi proporţii cu răsunătorul succes de la Buenos Aires: absolventa Facultăţii de filologie din Cluj a încheiat cei 16 ani de şcoală printr-un asalt cîştigător în competiţia dificilă a examenului de stat.

★

„Cel mai greu lucru e să păstrezi un titlu cucerit". De acest adevăr Olga Szabo e convinsă. Şi, tocmai de aceea, cea mai bună floretă din lume a reluat lucrul cu o perseverenţă care îi caracterizează pe marii campioni. Olga Szabo ştie că la Tokio şi — înainte de asta, la Gdansk — (locul de desfăşurare a campionatului mondial din acest an) va fi ţinta tuturor atacurilor. Pentru că trăznetele se abat mai ales asupra piscurilor.

Să vedem ce spune antrenorul ei, Angelo Pellegrini:

„Olga a uitat că e campioană mondială. Acesta e lucrul cel mai de preţ. Lucrează ca în 1956, înainte de Melbourne. Trăgătoare ofensivă prin excelenţă, Olga a eliminat pas cu pas toate breşele care se creiau în sistemul ei defensiv la contraatacurile adversarelor. De asemenea, a învăţat să tragă cu acelaşi succes împotriva floretistelor stîngace. În ultima vreme ea acordă o mare atenţie momentului lansării atacului, adică tempoului şi ritmului. Constat o certă maturizare în elaborările tactice ale elevei mele. Olga e din ce în ce mai mult o trăgătoare completă".

Ce ne va rezerva anul 1963? La începutul lui mai, Olga se va număra printre scrimerii romîni care vor susţine o serie de întîlniri cu scrimerii sovietici la Leningrad, Kiev şi Chişinău. Apoi, la 18-19 mai, ea va participa la tradiţionalul turneu de la Como, în Italia. Curba de efort va marca o nouă creştere în meciul R.P.R. — R.S.S. Bielorusă (13-14 iunie, la Bucureşti). Echipa sovietică le va avea probabil în componenţa ei pe floretistele care au evoluat şi la Buenos-Aires. În sfîrşit, la 14-28 iulie, la Gdansk, în Polonia, Olga Szabo va încerca să respingă asalturile celei mai puternice coaliţii organizate vreodată împotriva ei şi care cuprinde pe cele mai bune floretiste din lume.

Anul 1964 va fi anul gradării perfecte a formei sportive pentru Tokio. Antrenorul Pellegrini afirmă cu încredere: **„Dacă voi izbuti să o aduc pe Olga la nivelul optim al formei din zilele premergătoare campionatului mondial din Argentina, cred că talentata noastră campioană va putea aşeza medalia de aur în caseta bijuteriilor sale sportive, alături de cea de argint, cucerită la Melbourne!"**

ÎNSEMNĂRILE UNUI ANTRENOR

de HELENIO HERRERA

(traducere din revista sovietică „FOTBAL")

● Toţi pentru unul, unul pentru toţi ● Box sau fotbal? ● Dîrzenia se răsplăteşte întotdeauna ● Parisul din... cală ● Primele greşeli, primele lecţii ● Minuni fără minuni

Sfaturile le-am dat. După cîteva minute băieţii mei vor ieşi pe teren. Adversarii sînt puternici, iar arbitrul, după cît se pare, cumpărat. Şi totuşi vom învinge...

— *Trebuie să învingem* — repet eu.

— *Numai de am rezista primele 20 de minute... După aceea victoria e sigură* — adaugă cineva.

Trei bătăi în uşă. Semnalul de ieşire. Pun mîna dreaptă pe minge:

— *Toţi pentru unul şi unul pentru toţi.*

— *Toţi pentru unul şi unul pentru toţi* — repetă jucătorii după mine.

— *Titlul de campion se decerne acolo, pe stadion. Să mergem să-l luăm!*

Ieşim cu toţii.

Sîntem convinşi că vom învinge. Ştiu că vom învinge şi vom fi campioni... Dar poate că o să pierdem. Să pierdem? Cine a spus că pierdem? Nimeni nu poate să ne învingă. Cel puţin pînă la începerea jocului.

Trecem prin tunelul întunecos şi rece. Şi deodată, ca un foc de artificii — lumină şi strigăte:

— *Herrera! Eşti un şarlatan!!*

Mă îndrept spre bancă şi zîmbesc. Ce ură îmi poartă spectatorii spanioli! Nu-i nimic. În scurt timp o să mă aplaude.

— *Mai e puţin şi-o să-ţi închidem botul!*

Aruncă cu ce pot, chiar cu monezi (mi s-a creat faima că sînt mort după bani). O femeie înfuriată la culme caută ceva prin poşetă. Încearcă să găsească ceva cu care să-mi arunce în cap. În sfîrşit, a găsit şi azvîrle cu scîrbă. O caramelă!

Arbitrul fluieră. Mingea începe să se rostogolească pe teren şi odată cu ea — eu...

...Mă numesc Helenio Herrera. Ziariştii îmi spun pe scurt: „H.H." („aş-aş" — iniţialele numelui meu. H-ul nu s-aude).

M-am născut la Buenos Aires, deşi părinţii mei sînt din Andaluzia. Căutînd să fugă de sărăcie şi de amintirile triste (trei fraţi mai mari ai mei au murit), ei au nimerit la început în Algeria, iar apoi în Argentina. Abia după aceea, cînd aveam trei ani, au ajuns şi în Maroc, la Casablanca.

Aici, ca şi multe alte milioane de copii, am cunoscut la început mingea de hîrtie, iar apoi pe cea de cîrpă. Şi mie mi-au interzis părinţii să joc fotbal. Dumnezeule, ce s-ar întîmpla dacă i-am asculta întotdeauna pe părinţii noştri!

În Maroc fotbalul l-au adus francezii, tot aşa cum englezii l-au dus în coloniile lor. Am văzut prima minge de fotbal la soldaţii francezi. Cînd n-aveau oameni pentru două echipe, alegeau puşti. Cel care nimerea în echipa lor se mîndrea foarte mult. Soldaţii ne învăţau box. Apoi ne puneau să ne batem, ca să se distreze. Mi-e foarte neplăcut să mă gîndesc la acele zile. Şi totuşi, aceste bătăi m-au învăţat multe. În timpul bătăilor, inima mea era gata să se spargă: trebuie să cîştigi, trebuie să cîştigi, trebuie să cîştigi...

O vorbă veche spune: cine loveşte primul loveşte de două ori. Şi eu am învăţat să lovesc primul. Şi nu numai primul, ci şi ultimul. Am învăţat să înving. Nu este exclus că aş fi putut ajunge în cele din urmă un bun boxer. Am schimbat însă mănuşile cu mingea. Zgomotul mingii m-a hipnotizat, aşa cum muzica hipnotizează Cobra.

Primul meu club a fost Roca Negra. M-au pus în centrul liniei de atac. Se spune că sînt arţăgos şi perseverent.

Clubul avea patru echipe. Eu jucam într-a patra, cea mai tînără. Meciurile noastre erau programate dimineaţa. Jucam, dar acasă nu plecam. Rămîneam să văd şi celelalte jocuri. În fundul sufletului păstram o speranţă: poate că cineva din cei mari nu va veni, şi atunci, joc eu.

Dîrzenia se răsplăteşte întotdeauna. Într-o zi, antrenorul echipei a doua m-a chemat la el:

— *Hei, tu, vrei să joci?*

...Am învins cu 3—0 şi al treilea gol l-am marcat eu, cu...burta! În vestiar s-a apropiat de mine unul dintre conducătorii clubului:

— *N-ai să mai joci în echipa a patra...*

În sfîrşit, am izbutit!

— *Nici în a treia, şi nici în a doua* — a adăugat el.

Ce-i asta? Şi eu care credeam că am jucat bine. Adio, fotbal!

— *Numai în prima!*

A înnebunit?!

Nu. Am fost luat în echipa întîi. Direct în prima formaţie. În acelaşi an am fost inclus în selecţionata Marocului pentru jocurile cu Algeria şi cu Tunisul. Se vede că şi aici am debutat bine, pentru că foarte curînd am nimerit în selecţionata Africii de Nord, care urma să întîlnească pe nimeni alta decît echipa Franţei.

Cînd am fost în Franţa, clubul France de Paris (azi nu mai există) mi-a propus un contract. Aş fi acceptat, dar părinţii s-au opus.

— *La Paris ai să fii singur, poate că o să-ţi fie foame, ai să te îmbolnăveşti, nimeni nu o să te ajute. N-ai bani...*

Bani! Pentru a cîta oară, unul şi acelaşi cuvînt: bani! Pretutindeni, bani! Pînă acum ardeam doar de dorinţa de a juca. Acum însă am înţeles că asta e puţin. Numai dacă ai bani poţi să pleci la Paris, poţi să-ţi ajuţi mama, poţi să scapi de teama că te vei îmbolnăvi. Şi se spune că nu banii aduc fericirea! A trebuit să rămîn. Am continuat să lucrez într-un magazin de mobilă.

După cîteva luni tot am nimerit la Paris. Dar nu ca fotbalist, ci ca spălător de duşumele pe un vapor. Şi, cu toate că am rămas în acest oraş, multă vreme n-am izbutit să văd Parisul, despre care vorbesc atît de mult turiştii şi se scrie atît de des în romane. Eu n-am văzut Parisul de pe coverta clasei întîi, ci din cală...

Am vîndut cărbuni, am muncit ca strungar într-o fabrică de motociclete şi, în cele din urmă, am fost agent al unei întreprinderi care vindea unsori pentru curăţirea metalului. Şi totuşi, cu aceeaşi perseverenţă, căutam să mă caţăr pe scara fotbalului. La început în clubul France de Paris, apoi la Stade Francais, la Charleville. În cele din urmă am ajuns fundaş stînga în echipa Franţei.

Am jucat în turneul anual la care participau Anglia, Belgia şi Franţa. Multe lucruri interesante mi-a fost dat să văd aici. În meciul împotriva Belgiei, la Bruxelles, la scorul de 0—0, am primit mingea şi, în loc s-o pasez înainte, am pornit spre centrul suprafeţei de pedeapsă. Un belgian mi-a luat mingea din picior şi a băgat gol. Bine că în timpul care a mai rămas ai noştri au izbutit să egaleze!

Cu acest episod încep eu întotdeauna să lucrez cu fundaşii: niciodată să nu încerci să treci prin centru.

A început războiul. Războiul care a costat milioane de vieţi omeneşti. Ce-am făcut în anii războiului? Am purtat şi eu războiul meu. A fost un război în care am luptat ca să rămîn printre cei vii. N-am fost un erou. Niciodată însă nu mi-am plecat capul. Anii copilăriei m-au învăţat să mă bat cu oamenii şi cu împrejurările. În anii războiului am luptat aşa cum lupt şi astăzi.

În vremea aceea, cunoştinţele, experienţa şi inima mi-au dictat hotărîrea de a deveni antrenor. Primul meu examen a fost Puteaux, un club parizian de amatori. Acum puteam să-mi semăn şi să-mi cresc ideile. Trebuie să spun din capul locului că multe din ele n-au încolţit. Altele au trebuit să fie ajustate la particularităţile jucătorilor. În sfîrşit, o a treia categorie s-a impus în lupta cu adversarii.

Puteaux avea puţini jucători de valoare. Am fost nevoit să servesc ideile şi să le şi realizez. Mi-aduc aminte că într-un joc conduceam cu un scor minim. Adversarul literalmente ne sufoca. Ce-mi rămînea să fac? Am retras pe locul meu de fundaş stînga pe unul din mijlocaşi, iar eu m-am deplasat în spatele liniei de apărare, ca să astup breşele posibile. Această tactică a dat roade. Curînd a ajuns la modă. Aşa a fost legiferat „lacătul" în Franţa, iar eu am fost poreclit „tatăl betonului".

Stagiul meu la Puteaux a durat un an. Aici s-a încheiat cariera mea de jucător. M-am consacrat total noii mele profesiuni. Prima alegere — Stade Francais, care juca pe atunci în liga a doua. Preşedintele clubului Stade Francais avea mulţi bani şi eu i-am spus simplu că dacă vrea să cîştige, ne trebuie „stele". I-am propus să achiziţionăm un marocan pe care l-am remarcat în timpul ultimului meu voiaj la Casablanca. Preşedintele nici n-a vrut să audă: cum să cumperi un negru oarecare, pentru un milion de franci? Nu s-a mai auzit!

Totuşi eu am insistat şi marocanul a fost adus la Paris.

Aducerea în Franţa a lui Ben Barek a fost una dintre cele mai viu comentate pagini din istoria fotbalului francez. Eu însă nu m-am înşelat niciodată asupra jucătorilor. Au fost destule cîteva jocuri pentru ca „marocanul de la Stade" să devină „diamantul negru". Iar lui Stade Francais nu i-a trebuit decît un an ca să intre în prima ligă.

Arta antrenorului este diversă. Cel care consideră că e destul să cunoşti teoria şi practica jocului se înşeală. E foarte puţin. Trebuie să ştii să alegi jucători buni. Uitaţi-vă la jocurile amatorilor şi chiar la meciurile echipelor de curte. Acolo, în curţi, am descoperit pe marele jucător Ono, care a ajuns în cele din urmă un stoper de mare valoare la Real Madrid.

(CONTINUARE ÎN NUMĂRUL VIITOR)

BUCUREȘTI

1

Start!

S-A DAT PLECAREA... Cele 14 echipe s-au angajat în cursa returului. Dinamo București s-a și instalat „la coardă", dar Steaua, revenită viguros din fundul plutonului, o urmărește ca o umbră. Cele două Științe au realizat cîte un punct prețios la Bacău și Lupeni, păstrînd tempoul. Petrolul a sprintat sec, surclasînd Progresul. Farul a înregistrat un „punct mort" la Arad, dar în etapa a doua fostul lider va primi vizita actualului. Steagul roșu și-a făcut datoria acasă, dar asta nu mai miră pe nimeni, tot așa cum brașovenii nu prea speră în puncte pe teren străin. Rapid a redevenit o echipă de mijloc, dar înaintarea poate să o readucă în frunte. C.S.M.S.-ul trăiește din zestrea acumulată în toamnă, dar totul are o limită, mai ales că U.T.A. dă semne de agitație pozitivă. Progresul București are o situație din ce în ce mai grea. Ce-ar fi ca bucureștenii să adopte măcar pentru două etape aceeași formulă de înaintare? Crișana, Minerul și Dinamo Bacău mai păstrează speranțe, în ciuda poziției. În fața Stelei orădenii au arătat destule lucruri bune. Dinamoviștii din Bacău trebuie să-și sudeze atacul, în care toți cei cinci reprezentanți constituie valori individuale. Mai slab stă Minerul, dar echipa din Lupeni a mai renăscut din propria ei cenușă.

★

Mai sînt douăsprezece etape!
Și acum să dăm cuvîntul fotoreporterilor:

2

BUCUREȘTI

BACĂU

PLOIEŞTI

(1) PAUL ROMOŞAN: STEAUA — CRIŞANA 4-2. Pe ecranul grilat al ţii, Constantin, mereu atras de magnetul barelor, într-un duel aerian portarul orădean Marin. Raksi (sub Constantin) urmăreşte cu încredere ltul coechipierului său, iar Vlad (în dreapta) încearcă o nouă emoţie.

(2) DINAMO BUCUREŞTI — C.S.M.S. 6-1.
Ene II a trecut din nou de stoperul Moţoc şi înscrie plasat primul din trei goluri ale sale. Plonjonul lui Faur e inutil.

(3) VAL. BOGDĂNEŢ — Bacău: DINAMO BACĂU – ŞTIINŢA CLUJ 0-0.
Mureşan respinge cu capul un atac al lui Harşani, care e susţinut de m (în stînga). Remus Cîmpeanu (4) şi Petru Emil sînt gata pentru orice ntualitate.

(4) ION MIHĂICĂ; PETROLUL — PROGRESUL 4-0.
Badea, unul din cei mai în formă jucători ploieşteni, urmăreşte mingea ată de portarul Cosma. În min. 79 înlocuitorul lui Dridea I va semna patrulea gol al echipei petroliste.

(5) PETRE STAN: STEAGUL ROŞU — RAPID 2-1.
Portarul rapidist Niculescu din nou în alertă. De la stînga la dreapta: ănescu, Meszaroş, Szigeti, Ozon, Motroc şi Dan (sub Niculescu), avu (2) şi Seredai.

BRAŞOV

TINEREȚEA GALAȚILOR

1

2

3

PENTRU CEI CARE NU-L CUNOSC sau pentru cei care nu l-au vizitat de mulţi ani, oraşul Galaţi este o mare surpriză. Pentru că, realmente, nu ştii ce să admiri mai întîi. Armonia blocurilor moderne, ecranele strălucitoare ale vitrinelor, străzile scăldate în neon sau marele şantier al viitorului combinat siderurgic, în necontenită creştere. Oraşul întreg pare că a apărut din apele Dunării. Acum e în plină dezvoltare. Pe lîngă celelalte domenii de activitate, în mişcarea de cultură fizică şi sport gălăţenii au făcut de asemenea mari progrese. Să urmărim cu ajutorul aparatului de fotografiat o parte din activitatea sportivă din portul dunărean.

Copacii parcului şi-au împodobit crengile cu chiciură. Pe aleile pline de zăpadă am întîlnit secţia de atletism a Şcolii sportive de elevi antrenîndu-se în vederea campionatului republican de cros, sub îndrumarea profesorului Petrică Faust (**foto 1**).

Printre şcolile din oraş cu o rodnică activitate sportivă se numără şi Şcoala medie nr. 4 cu program special de educaţie fizică, avînd secţii de nataţie, atletism, volei, gimnastică şi baschet. În fotografie am surprins un moment din timpul orei de gimnastică a clasei a VIII-a. Ne aflăm în sală. Elevele au izbutit să sincronizeze frumos valurile fandării (**foto 2**) şi vă asigur că nu numai la apelul obiectivului.

Asociaţia sportivă a combinatului şcolar siderurgic are o secţie de haltere în care activează peste 40 de tineri din cadrul şcolii şi din întreprinderile oraşului. În fotografie — antrenorul Pavel Gospodinov corectează mişcările elevului Dumitru Tirigan (**foto 3**).

Asociaţia Voinţa şi-a desemnat cîştigătorii în etapa pe asociaţie din cadrul Spartachiadei de iarnă a tineretului. În fotografia noastră o partidă de tenis de masă între cîştigătoarea etapei, Elena Luca (în dreapta) şi Constanţa Nedelcu. Ambele sportive sînt muncitoare la cooperativa Muncă şi Artă (**foto 4**).

Profitînd de timpul frumos, echipele de baschet ale claselor a X-a şi a XI-a au deschis sezonul în aer liber pe terenul de baschet, acoperit cu zăpadă, sub conducerea profesorului de educaţie fizică Cucu Ioan din cadrul Şcolii medii nr. 4 (**foto 5**).

La ora 10, secţia de preparaţie a întreprinderii de textile Galaţi a ieşit pe aleea fabricii, pentru a executa programul de gimnastică în producţie (**foto 6**).

Datorită sportului de mase, la Galaţi s-au ridicat mulţi sportivi de valoare. Cităm numai cîţiva dintre ei. De exemplu, la baschet categoria A: Aurel Baltag, Silică Tasciuc şi Petre Vasiliu, la box categoria semigrea Ştefan Cojan şi categoria uşoară Gheorghe Băleanu. Şi ca ei mai sînt mulţi alţii. Pentru că sportul a pătruns temeinic în vechiul şi mereu întineritul port al Dunării.

Fotoreportaj: I. MIHĂICĂ

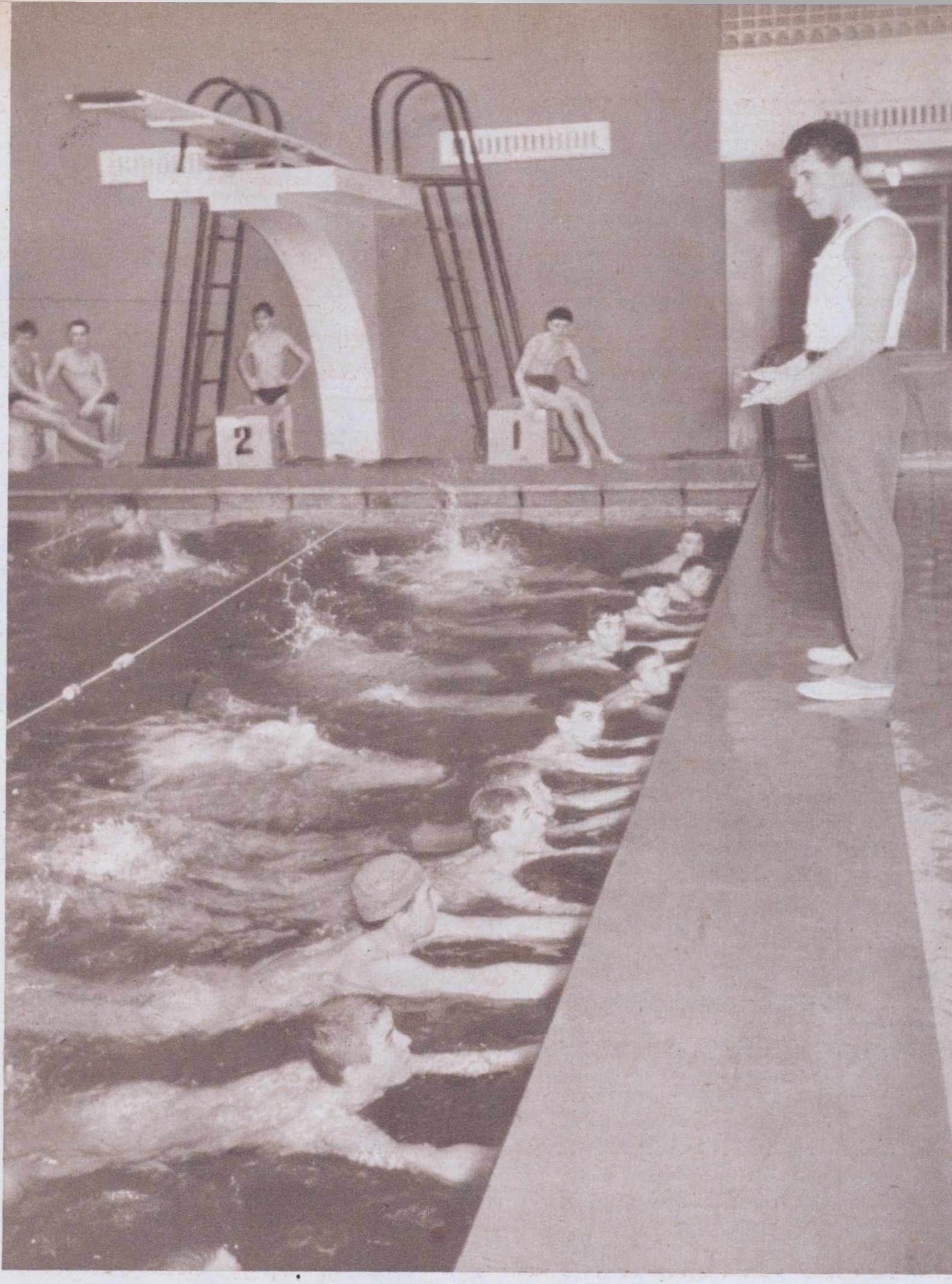

4

5

6

BAZINUL NOU DIN GALAȚI

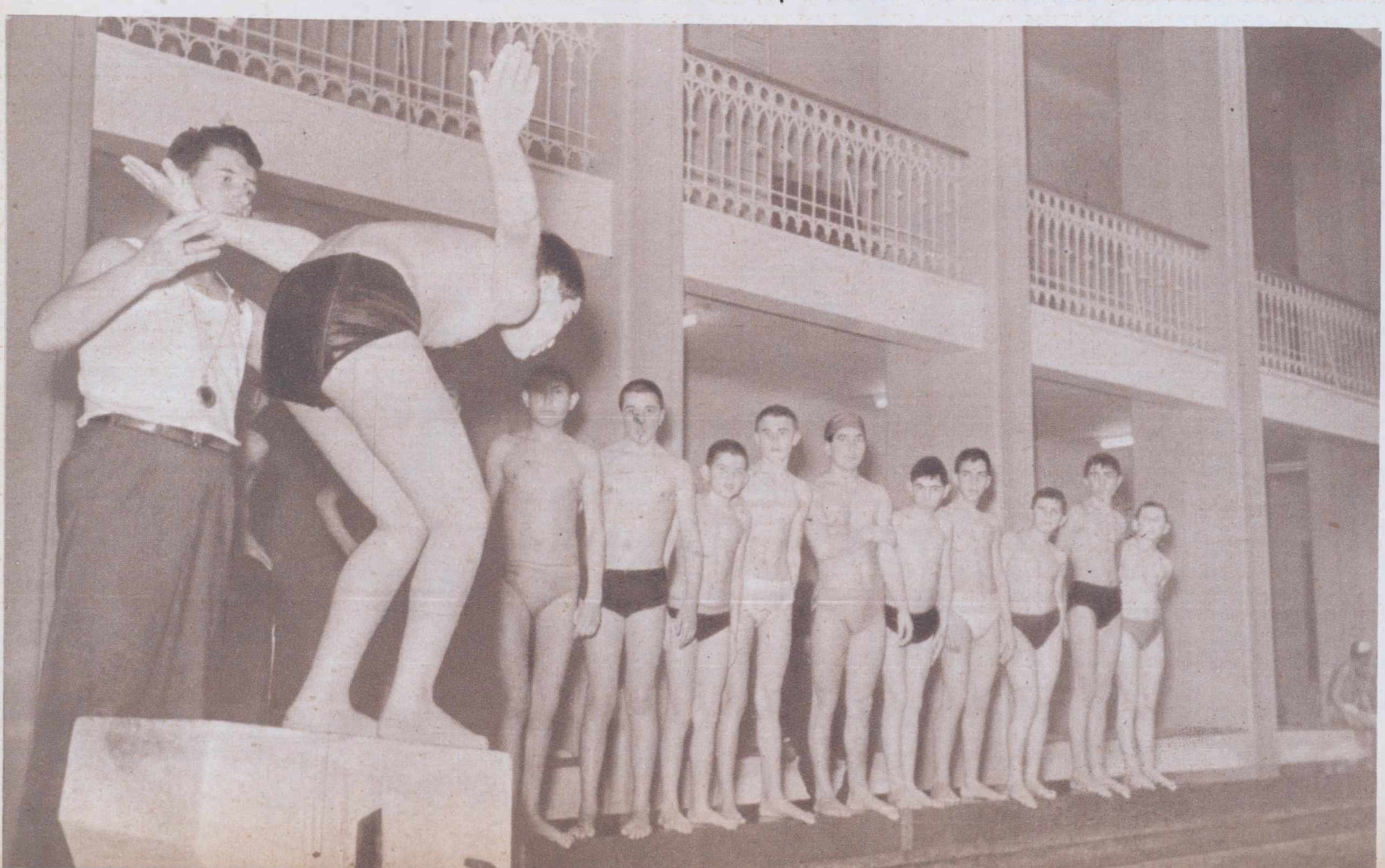

RECENT, sportivii din orașul de pe malul Dunării au primit în dar un elegant bazin acoperit, care e o adevărată perlă printre bazele sportive gălățene. Imediat după darea în folosință a bazinului s-a format un centru de inițiere pentru practicarea natației. De dimineață și pînă seara vin aici sute de copii care, sub îndrumarea atentă a instructorilor Dumitru Sîrbu, Dumitru Mititelu, Paul Stroescu și Constantin Vasiliu, învață să practice unul din sporturile cele mai utile. Am fost în vizită cu aparatul de fotografiat la acest bazin. Un hol elegant și spațios, pardosit cu marmoră albă și roșie, ca în vechile terme romane, un mare glasvand, bun conducător al larmei copiilor din bazin și, în sfîrșit, bazinul de 25 de metri, în care luminile neonului se leagănă ca pe covorul marin întins de soare la ora răsăritului. Lojile din jur accentuează eleganța sobră a arhitecturii.

Copiii cei mai mici lucrează la nivelul bobocilor, folosind plutele de lemn. La un capăt al bazinului, antrenorul Dumitru Sîrbu face demonstrații pentru elevii avansați, explicîndu-le cum să ia un start corect. După cele spuse de antrenor se trece la practică. Cele mai dinamice sînt exercițiile de dezvoltare a curajului: săriturile de pe trambulină în apa adîncă de 3 m.

Bazinul este înzestrat cu toate cele necesare practicării înotului, fiind o adevărată școală în care copiii orașului renăscut învață înotul, „sport între sporturi".

Fotoreportaj de ION MIHĂICĂ

DIMINEAŢA GIMNASTICII

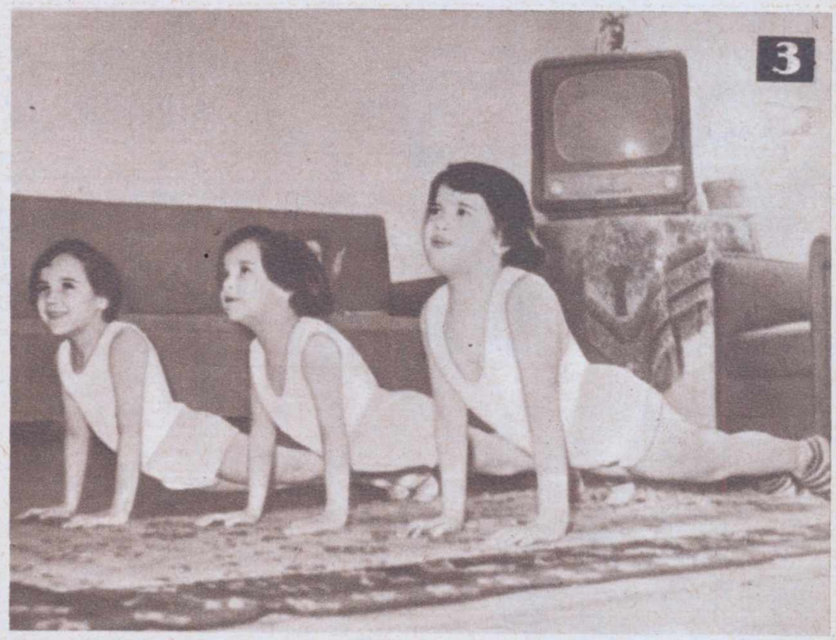
Familia maistrului mecanic Anton Constan-inescu de la întreprinderea I.C. Frimu a început să facă gimnastică în toamna trecută. O dată cu prima zi de şcoală a lui Vali. Cea mai mare dintre cele trei fetiţe. În dimineaţa ceea, prima şcolăriţă a familiei i-a trezit pe oţi cu noaptea în cap. Şi pentru că „alea mici" rau foarte somnoroase, tatăl, mai mult în oacă, ca să le trezească, a făcut împreună cu le cîteva exerciţii de gimnastică. Fetiţelor le-a plăcut. Moş Ene, care întîrzia pe la gene mai în fiecare dimineaţă, a plecat mai uşor şi ele n-au mai moţăit în faţa paharelor cu lapte la micul dejun.

Acesta a fost începutul. De atunci, gimnastica a devenit un prieten bun al familiei. Ce-i drept, în primele zile au existat şi obiecţii. Mama, de pildă, susţinea că nu are nici un rost să oboseşti copilele cu gimnastica de dimineaţă, cînd ele fac destulă mişcare zburdînd toată ziua. A rămas însă în minoritate şi n-a putut schimba nimic. Cu timpul, şi-a dat singură seama că, datorită gimnasticii, fetiţele deveneau mai vioaie, mai îndemînatece, şi astăzi este... instructoarea principală a familiei.

Cu luni în urmă repetau exerciţiile numai după aparatul de radio, acum — duminica — şi după televizor. De multe ori programul de

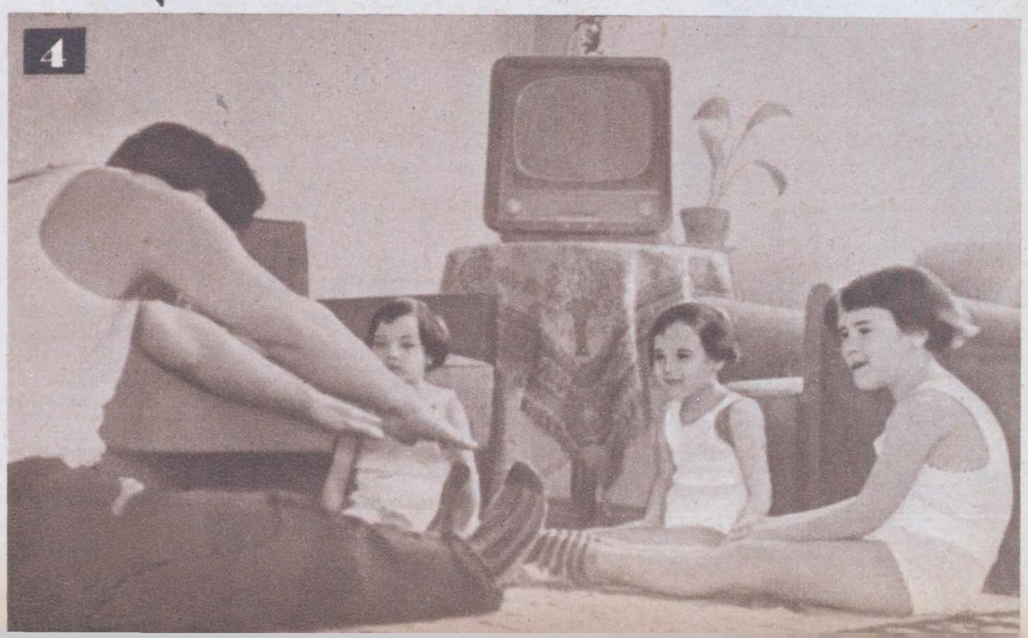

gimnastică al familiei este îmbogăţit de Vali cu mişcări noi învăţate la şcoală. Toţi ai casei dovedesc acum un interes deosebit pentru exerciţiile fizice.

Gimnastica la domiciliu este practicată pe zi ce trece în tot mai multe familii. Sportul a cuprins masele, devenind o pasiune a milioanelor de cetăţeni de toate vîrstele, ai patriei noastre.

H. PETRE

ÎN FOTOGRAFII:

1—2. Mariana Constantinescu, laborantă la Ţesătoria de relon Tudor Vladimirescu, este prima „profesoară" de gimnastică a fetiţelor sale. 3. Ina, Gina şi Vali au îndrăgit gimnastica. 4. Se pare că „exerciţiile la sol" ale tatălui le pasionează în mod deosebit pe cele trei fetiţe.

Foto: T. ROIBU

LIDERUL SERIEI A III-a LA JUNIORI

Pe primul loc în seria a III-a din cadrul campionatului republican de juniori se găsește Tractorul Brașov, echipă de a cărei pregătire se ocupă antrenorul Vladimir Grosaru. Locul fruntaș ocupat de juniorii Tractorului nu este de loc întîmplător. Munca serioasă depusă în pregătire s-a soldat cu rezultate frumoase. Din 11 jocuri susținute, tinerii fotbaliști au cîștigat 9, iar două le-au terminat la egalitate, totalizînd la finele primei părți a campionatului 20 de puncte.

In imaginea alăturată îi putem vedea pe majoritatea jucătorilor din lotul de juniori ai echipei Tractorul Brașov. De la stînga la dreapta, în rîndul de sus: Carpovici, Bălan, Guțu, Nagy, Teodorescu, Măeruțiu, Hiriș. În genunchi: Pintea, Ferencz, Cazan, Budai, Ionașcu. Jos: Șelariu și Briotă.

C. GRUIA
— BRAȘOV —

SUS PE MUNTE

Situat la poalele versantului nordic al munților Rodnei pe șoseaua națională Vișeu-Prislop-Vatra Dornei, în cătunul Gura Fîntînii, complexul turistic Borșa oferă iubitorilor de drumeții, atît iarna cît și vara, un splendid peisaj.

În iarna aceasta, peste 300 de studenți ai Institutului pedagogic de trei ani din Cluj și-au petrecut vacanța la acest frumos complex turistic. Fotografia înfățișează o lecție practică de schi la care participă un grup de studenți ai Institutului.

MIHAI SUSAN
— BRAD —

ÎNTRECEREA CELOR MAI MICI PATINATORI ARTISTICI

Orașul de la poalele Tîmpei a găzduit finala pe țară a campionatului republican de patinaj artistic pentru copii. La start s-au prezentat 31 de copii din București, Cluj și Brașov: cei mai buni patinatori care nu au împlinit încă 12 ani. Timp de două zile pe gheața patinoarului Olimpia, s-a putut aprecia măiestria finaliștilor, care s-au prezentat bine pregătiți la această întrecere. Remarcări? Foarte multe. Începînd cu micuța Beatrice Huștu, cea mai tînără participantă a finalei, o speranță a clubului Unirea București, și continuînd cu ceilalți campioni, în ordinea categoriilor: Paul Grün, Cristina Oană, Eugen Tăujan, Aurica Ion și Sandu Drageș.

În fotografie: Finaliștii la concursul republican de copii, aliniați pe patinoarul Olimpia din Brașov pentru festivitatea de deschidere a întrecerilor.

GH. CORCODEL
— BRAȘOV —

CENTRUL DE SCHI

La Săcele — Brașov funcționează din iarna anului 1958, pe lîngă asociația Unirea, unul dintre centrele de schi ale F.R.S.B. Activitatea acestui centru se desfășoară sub conducerea profesorului Ion Tocitu, ajutat fiind și de instructorii T. Mihalache și St. Comșa.

La cele trei antrenamente săptămînale participă cu regularitate peste 220 de elevi și eleve împărțiți în două grupe: începători și avansați.

În fotografie: înaintea începerii antrenamentului, grupa de începători ia cunoștință de programul zilei.

VICTOR SECĂREANU
— BRAȘOV —

DUMINICĂ SPORTIVĂ

Nu de mult, la Bacău s-a organizat o frumoasă duminică sportivă. Sute de tineri și tinere au fost angrenați în diverse întreceri sportive.

La clubul C.F.R. din localitate s-au întrecut jucătorii de popice și de tenis de masă. Peste 80 de schiori au făcut o frumoasă excursie la Săucești, o comună apropiată, unde au fost organizate diferite concursuri. În același timp pe străzile orașului s-a desfășurat o reușită întrecere de orientare turistică, iar la patinoarul din incinta stadionului 23 August peste 200 de tineri din majoritatea asociațiilor sportive din Bacău au luat parte la întrecerile de patinaj în cadrul Spartachiadei de iarnă a tineretului.

În fotografie, patinatorii de la Școala medie nr. 3 în plin concurs.

EUGEN TEIRĂU
— BACĂU —

POȘTA REDACȚIEI

ALEXANDRU IANCU — Comuna Răcari. Deocamdată vă recomandăm să mai rezolvați careuri de cuvinte încrucișate. Compunerea lor, după cum singur ați putut constata, este destul de dificilă și adesea (cum este și în cazul dv.) foarte puțin reușită...

COSTIN BACH — Comuna Mihăești. În situația amintită nu este permisă rocada. Chiar dacă regele nu este în șah, dar în timpul rocadei trece printr-un cîmp atacat, rocada nu este admisă. În privința regulamentului, adresați-vă Federației Romîne de Șah: str. Vasile Conta 16, București.

MIRCEA NĂSTASE — București. Citiți răspunsul dat mai sus tovarășului Alexandru Iancu.

ION PĂRĂOANU — Bușteni. 1) Primul campionat de fotbal sistem divizionar din țara noastră s-a disputat în anul 1932. Au participat 12 echipe. 2) Clubul Dinamo Bacău a luat ființă în 1955. 3) Anton Publik s-a născut la Tg. Mureș, la 26 iulie 1936. 4) Iată și lotul de bază al fotbaliștilor de la Dinamo Bacău: Ghiță, Bucur — Olteanu, Giosanu, I. Lazăr, Gros — Rădulescu, Stoica, Pașcanu — David, Gram, Mureșan, Harsani, Eftimie, Ciripoi, Publik. 5) În măsura posibilităților vă vom satisface și dorința în legătură cu fotografiile de fotbal.

PETRICĂ ȘERBAN — București. 1) Reprezentativele de fotbal ale Romîniei și ale Uniunii Sovietice s-au întîlnit pînă acum de trei ori. Iată rezultatele: 1957-Moscova: U.R.S.S. — R.P.R. 1—1 (0—0), 1959-Moscova: U.R.S.S. — R.P.R. 2—0 (1—0), 1959-București: R.P.R. — U.R.S.S. 0—0. În meciul din 1957 noi am aliniat următoarea formație: Toma, Zavoda, Apolzan, Neacșu, Călinoiu, Bone, V. Anghel, Constantin, Ene I, Ozon, Tătaru. Golul nostru a fost realizat de Ene. 2) Vasile Sfetcu, portarul „Petrolului" s-a născut la Ploiești la 10 mai 1937. În prima reprezentativă a țării a debutat anul trecut fiind selecționat de trei ori.

ȘTEFAN VIDA — Satu Mare. La redacție avem foarte multe careuri de cuvinte încrucișate pe tema fotbalului, așa încît se impune o triere severă. Dacă al dv. va rezista selecției, veți avea plăcerea să-l vedeți publicat.

AUREL CISMARU — Brăila. 1) Ce vîrstă are acum fostul boxer Vladimir Enghibarian? Socotiți și dv. S-a născut la 24 aprilie 1932. 2) Pentru turneul de box din cadrul Jocurilor Olimpice nu este obligatorie prezentarea unei echipe complete. La J.O. de la Roma, de exemplu, cehoslovacii n-au prezentat decît patru pugiliști.

PENTRU MEDALIA DE LA TOKIO

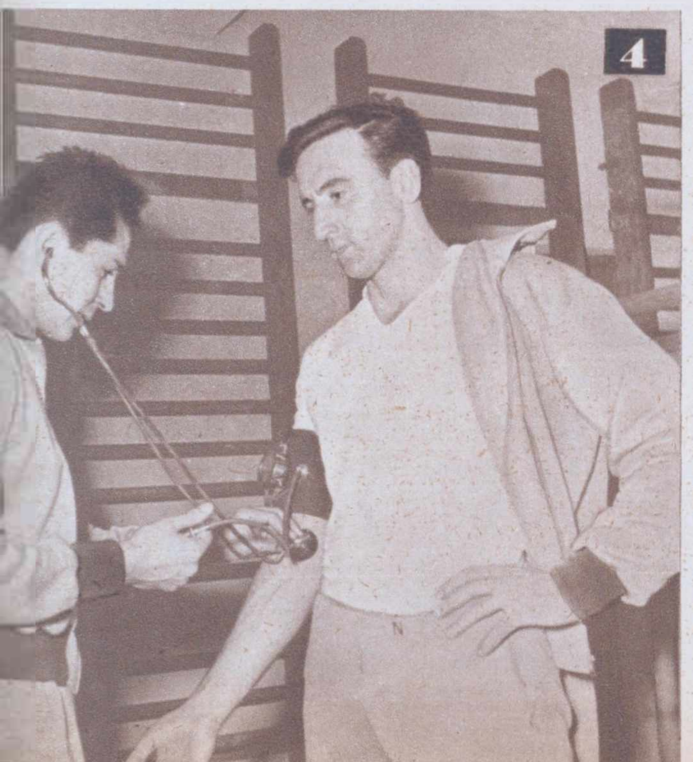

ÎN FOTOGRAFII:

CÎȚIVA DINTRE JUCĂTORII BUCUREȘTENI COMPONENȚI AI LOTULUI, LA UNUL DIN CELE PATRU ANTRENAMENTE SĂPTĂMÎNALE. ① Schreiber, Ganciu, Derzsei, Chezan și Nicolau (de la stînga spre dreapta), discutînd cu antrenorul principal Nicolae Sotir unele aspecte ale pregătirii tehnice. ② În sala de forță, lucru intens: Mihai Chezan. ③ Cei cinci din fotografia 1, într-un moment al părții din antrenament rezervate pregătirii fizice. ④ Lui Horațiu Nicolau îi pasează... scuzați: îi controlează tensiunea doctorul Gabriel Cherebețiu, medicul lotului masculin de volei, una și aceeași persoană cu fostul jucător al naționalei. Iată într-adevăr un medic curant despre care în nici un caz nu se va putea spune că nu-și cunoaște la perfecție „pacienții"!

Foto: GH. AMUZA

MEDALIA? Care din ele? Cea de aur, de bună seamă: cum oare ar putea năzui la mai puțin voleibaliștii noștri fruntași, de ani de zile prezenți în plutonul principalilor candidați la titlul de cei mai buni din lume? E nefiresc ca, din fotoliul de orchestră, să jinduiești la un loc din stal...

Iată un raționament și o stare de spirit pe care, însă, în acest an preolimpic, e normal să le împărtășească, nu numai jucătorii noștri, ci și cei sovietici, actualii campioni mondiali, și cei cehoslovaci, și polonezii și japonezii, și poate încă alții. Așa stînd lucrurile, nu va fi ușor.

Nu facem decît să subliniem adevăruri bine cunoscute și de către sportivii care compun lotul olimpic al voleiului romînesc. Că e așa, o scoate cu tărie în relief hotărîrea lor, în repetate rînduri exprimată, de a dărui pregătirii pentru Tokio, cu deplină conștiinciozitate, o cantitate cît mai mare din timpul liber. Și — cum nu se poate mai elocvent pentru lotul masculin de volei, în care practicile împăciuitoriste și liberalismul au tronat în voie pînă de curînd — critica, autocritica și curentul de opinie în favoarea disciplinei au înlocuit cu lăudabilă iuțeală tăcerile autoliniștirii din trecutele ședințe de analiză. Ilustrativă în această privință — în special — o propunere prezentată în cor și cu unanimă energie de cei 16 „olimpici": să fie excluși din rîndul lor, fără multe scuze și tocmeli, acei jucători care nu vor dovedi maximum de seriozitate la antrenamente, atît în cele de la club, cît și în cele destinate exclusiv problemelor lotului. După cum, pentru schimbarea de mentalitate și simțul de răspundere — în permanent flux — al jucătorilor fruntași, la fel de grăitoare și de exemplară totodată — a fost, acum cîteva săptămîni în sală la Floreasca, la unul din antrenamentele „olimpicilor" bucureșteni, apariția neobișnuită a unui selecționabil provincial. Antrenorului principal i s-a prezentat, cu sacul de echipament în mînă și gata de lucru, tînărul sucevean Gabriel Udișteanu, component al lotului, venit în Capitală împreună cu echipa sa de club, Fulgerul, în vederea meciului oficial de a doua zi cu Dinamo. Un fapt doar în aparență mărunt, dovedind că voleibaliștii au pornit cu un pas viguros spre mult-visata medalie de la Tokio.

CONSTANTIN FAUR

magazin SPORTIV

O UMBRĂ ÎN ZBOR. — *„Săritoarea" de la Drumul Albastru, punctul cel mai spectaculos al coborîrii pe Pîrtia Lupului din Poiana Brașov, atrage la fiecare concurs un mare număr de spectatori. Nici nu e de mirare: aici se vădește gradul de pregătire al fiecărui schior, fie el de valoare medie sau de talie mondială. Iată zborul unuia dintre concurenții la Concursul internațional de schi al țării noastre.*

Foto: P. ROMOȘAN

MAEȘTRII HOCHEIULUI CU MINGEA

Adevărată avanpremieră a campionatelor mondiale de hochei cu pucul, întrecerile pentru titlul mondial la hochei cu mingea, disputate în capitala Suediei, au luat sfîrșit cu victoria sportivilor sovietici. În fotografie, reprezentativa U.R.S.S. În rîndul de sus, de la stînga spre dreapta: I. Șerin, V. Danilov, A. Izmodenov, I. Osințov, V. Șchovțov, V. Maslov, antrenorul echipei I. Baldin, E. Papughin, V. Soloviev, V. Atamancev; în rîndul de jos: I. Barnin, A. Melnikov, N. Durakov, I. Șkolnii, E. Gherasimov și V. Harbin.

Foto: TASS — Moscova

O COMPLETARE...

Lui Igor Ter-Ovanesian îi lipsea din „colecție" recordul mondial (neoficial) de sală. Iată că în S.U.A. la Madison Square Garden din New-York, valorosul săritor în lungime sovietic și-a adăugat în palmares un 8,17 m care-l întregește minunat pe mult-comentatul 8,31 m din aer liber.

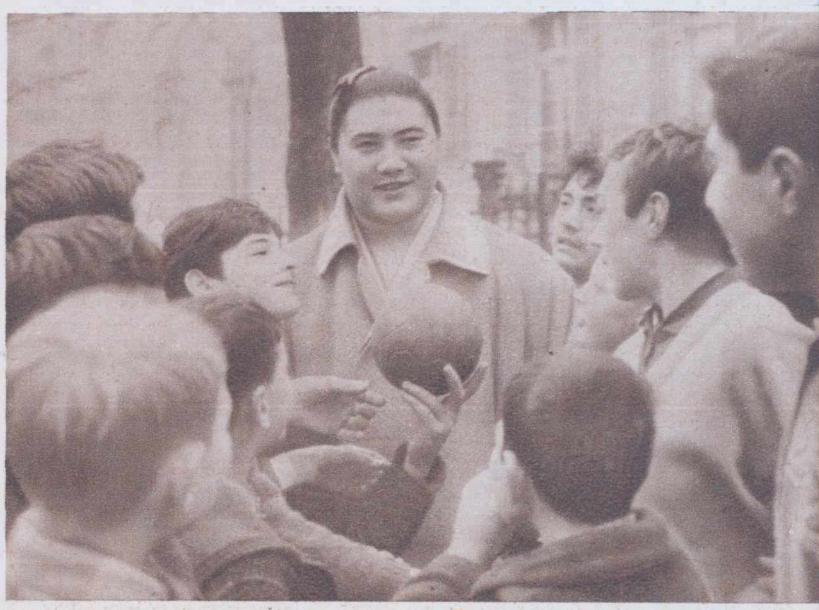
INCONSTANȚĂ

Deși a sărit recent un extraordinar 5,10 m în sală (în fotografie), prăjinistul finlandez Pentti Nikula a înregistrat și o... contraperformanță în S.U.A. unde n-a reușit decît 4,57 m. La pomul de... „fiber glass" să nu te duci niciodată cu sacul!

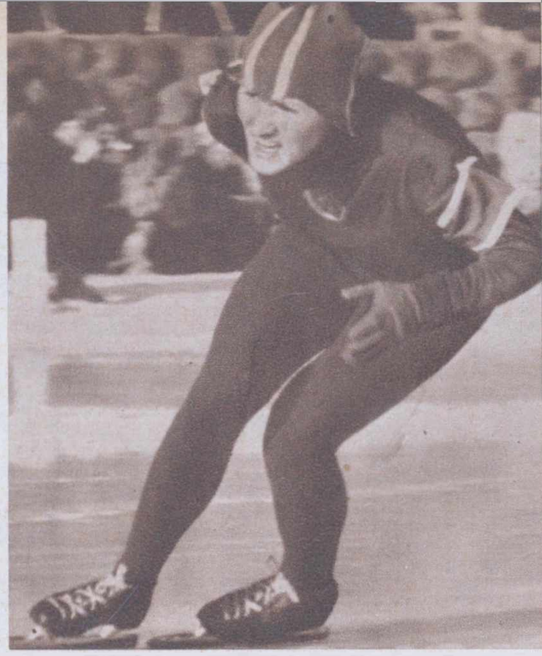
„MARELE PHENIX"

În trecere prin Paris, tînărul Taiho (tradus: Marele Phenix), campion al Japoniei la lupte sumo, a fost remarcat de tinerii colecționari de autografe. Foarte lesne: el are 2,05 m înălțime, 142 kg greutate și totuși, un aspect absolut... feminin, poate și din cauza coafurii obligatorii pentru luptătorii de sumo.

Foto: A.F.P. — Paris

DIN NOU CAMPIOANĂ

Olandeza Sjouke Dijkstra, de ani de zile... abonată la locul I în marile competiţii internaţionale de patinaj artistic, şi-a apărat cu succes titlurile european şi mondial în întrecerile care au avut loc la Budapesta şi la Cortina D'Ampezzo. În fotografie, campioana lumii în timpul exerciţiului liber.

Foto: M.T.I. — Budapesta

ÎN DRUM SPRE RECORD

În Japonia, la Karuizawa, patinatoarea sovietică Lidia Skoblikova a cucerit toate titlurile mondiale — performanţă unică, în istoria patinajului — consacrindu-se, pe drept cuvînt, cea mai rapidă patinatoare a lumii. În fotografie, o puteţi vedea în timpul cursei de 1.000 m, în care a stabilit un nou record mondial (1:31,8).

Foto: U.P.I. — Londra

AL TREILEA TITLU

La 24 de ani, ciclistul vest-german Wolfshohl a cîştigat pentru a treia oară campionatul mondial de ciclocros, disputat în Franţa, la Calais. De data aceasta francezul Dufraise, fostul campion al lumii ani în şir, a trebuit să plece definitiv steagul în faţa tinereţii.

RUGBI ÎN MLAŞTINĂ

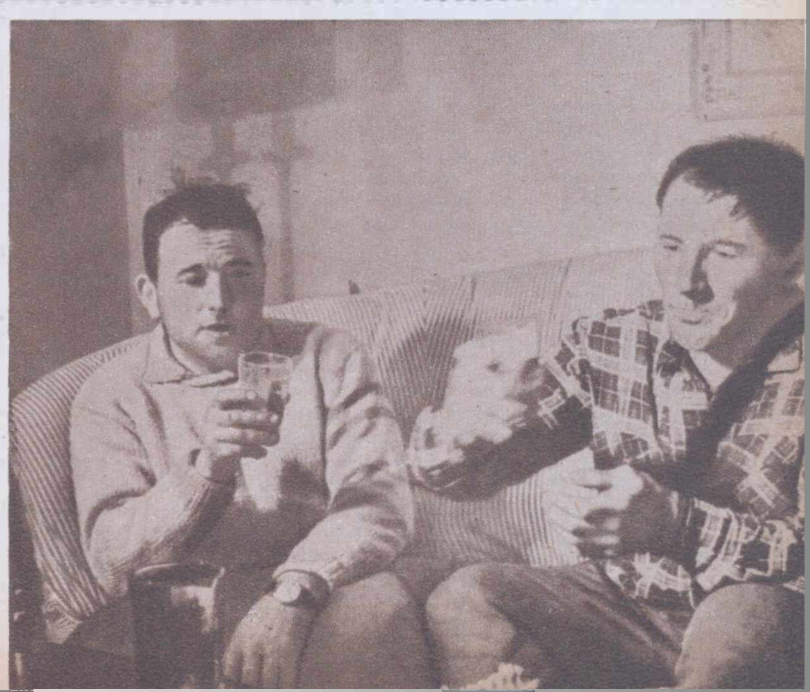
Dezgheţul parţial de acum cîteva săptămîni a muiat mult terenurile de sport din Franţa. Nici cele de rugbi nu au fost excepţie, şi iată că meciul de campionat La Voulte — Agen, aşteptat cu mare interes de pasionaţii balonului oval, era să nu se mai dispute. Totuşi, pentru a nu se irosi timpul şi banii de deplasare (ci numai sportivii şi sănătatea lor), s-a convenit să se joace. În foto 1, o tuşă. Cu... dificultăţi, au putut fi identificaţi (de la stînga spre dreapta) Malbet, Palladin, Mogore, Matkowski, Martin, Lareal, Nesterovitch, Kusterlé, Garnaroli şi Lira. În foto 2, linia a II-a de la Agen, Matkowski, într-o ...fază. Fără comentarii...

Foto: „Miroir-Sprint"—Paris

O ESCALADĂ EXTRAORDINARĂ

Walter Bonatti şi Cosimo Zapelli, iată două nume a căror celebritate este pe cît de mare, pe atît de meritată în lumea alpinismului, „sportul fără spectatori". Cei doi au reuşit o premieră considerată, în general, peste limita posibilului — ascensiunea versantului nordic Grandes Jorasses, prin pintenul Walker, pe timp de iarnă. Ei au petrecut 6 zile şi 6 nopţi „în perete", pe un vînt ce atingea 100 km/oră şi la temperaturi de -25 — -30°! Mai mult decît atît, au terminat ascensiunea cu o zi mai devreme şi au sosit... cu taxiul în localitatea în care erau aşteptaţi, obosiţi dar fără a fi cerut ajutor!

În fotografie, iată-i pe cei doi alpinişti la cîteva minute după sosire.

PRINTRE SPORTIVII CUBEI SOCIALISTE

1

DECEMBRIE 1962. Printre pasagerii care soseau pe aeroportul din Havana, după o călătorie de peste 25 de ore de zbor, se aflau şi trei romîni: *Ion Şiclovan*, directorul Institutului de cultură fizică, *Alexe Nicu*, din sectorul metodic al Consiliului General al U.C.F.S., precum şi semnatarul acestor rînduri. O mică delegaţie a U.C.F.S., care făcea astfel cunoştinţă cu Cuba.

Încă de la primii paşi, privirile ne sînt atrase de impunătoarea lozincă ce străjuieşte aeroportul şi care, mai tîrziu, avea să fie întîlnită pretutindeni: *„Patria o Muerte! Venceremos!"* Mulţi dintre localnici, bărbaţi sau femei, erau înarmaţi şi făceau parte din miliţia populară.

Zi de zi a evoluat şi s-a întărit această luare de contact cu viaţa şi cu munca entuziastului popor al Cubei. La Havana, în Varadero, în Matanzas, la Playa Giron, la Santiago de Cuta Santa Clara şi în alte localităţi vizitate, ne-am convins că în această ţară insulară, situată ca o scenă între cele două Americi, rulează de cîţiva ani un film extraordinar, filmul măreţului spectacol de construire a socialismului la care ia parte poporul Cubei eliberate.

Reţinem din acest film al vieţii unei ţări capitolul „cultură fizică". Despre ce cultură fizică se putea vorbi în Cuba subjugată capitaliştilor pînă la victoria revoluţiei, în ianuarie 1959? Iată bilanţul: doar 0,25% din populaţie, şi aproape numai componenţi ai claselor avute, practicau sportul. Condiţiile de practicare a sportului? Iată-le. Vorbeşte *Mireta Rodriguez*, campioană de scrimă a Cubei, care lucra ca frizeriţă într-o piaţă publică: *„Pentru a-mi putea cîştiga existenţa, pentru a-mi cumpăra echipamentul sportiv necesar şi pentru a-mi plăti antrenorul, plecam dimineaţa la antrenamente cu o felie de pîine uscată şi cu echipamentul rupt, deoarece nu aveam bani să-mi cumpăr altul. Uneori, din cauza foamei, leşinam după antrenament. Timp de trei ani consecutiv am cîştigat titlul de campioană a ţării la scrimă, sub regimul lui Battista, dar nu am primit nici un fel de ajutor, deşi despre ajutor se putea vorbi. Mai bine însă că n-am primit acest fel de „ajutor" — căci iată despre ce ajutor era vorba: Rafael Fortun, recordman al Cubei la 100 m plat cu 10,3 sec., pleacă în anul 1955 în Mexic să reprezinte Cuba la Jocurile sportive ale Americii Centrale. Cîştigă aici 2 medalii de aur pentru Cuba şi stabileşte două recorduri. Cînd se întoarce în ţară află că a devenit şomer. Fusese concediat de la locul de muncă pentru absenţă... Aşa înţelegea conducerea statului să sprijine sportul, să-i ajute pe cei ce luptau pentru prestigiul ţării".*

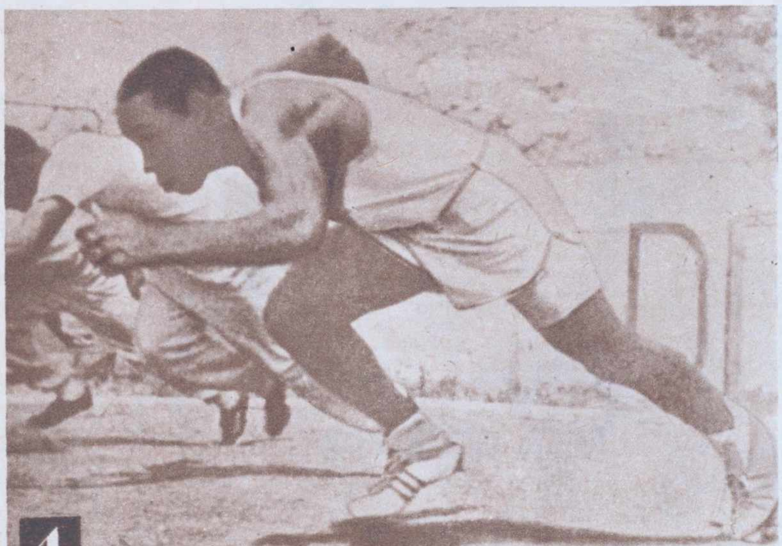
Cu totul alta este situaţia sportului în Cuba de azi. Deşi au trecut doar 4 ani de la victoria revoluţiei şi 2 ani de la reorganizarea de către guvernul revoluţionar a mişcării de cultură fizică, lucrurile s-au schimbat radical. Azi există în Cuba un organ de conducere al acestei activităţi, Insti-

2

3

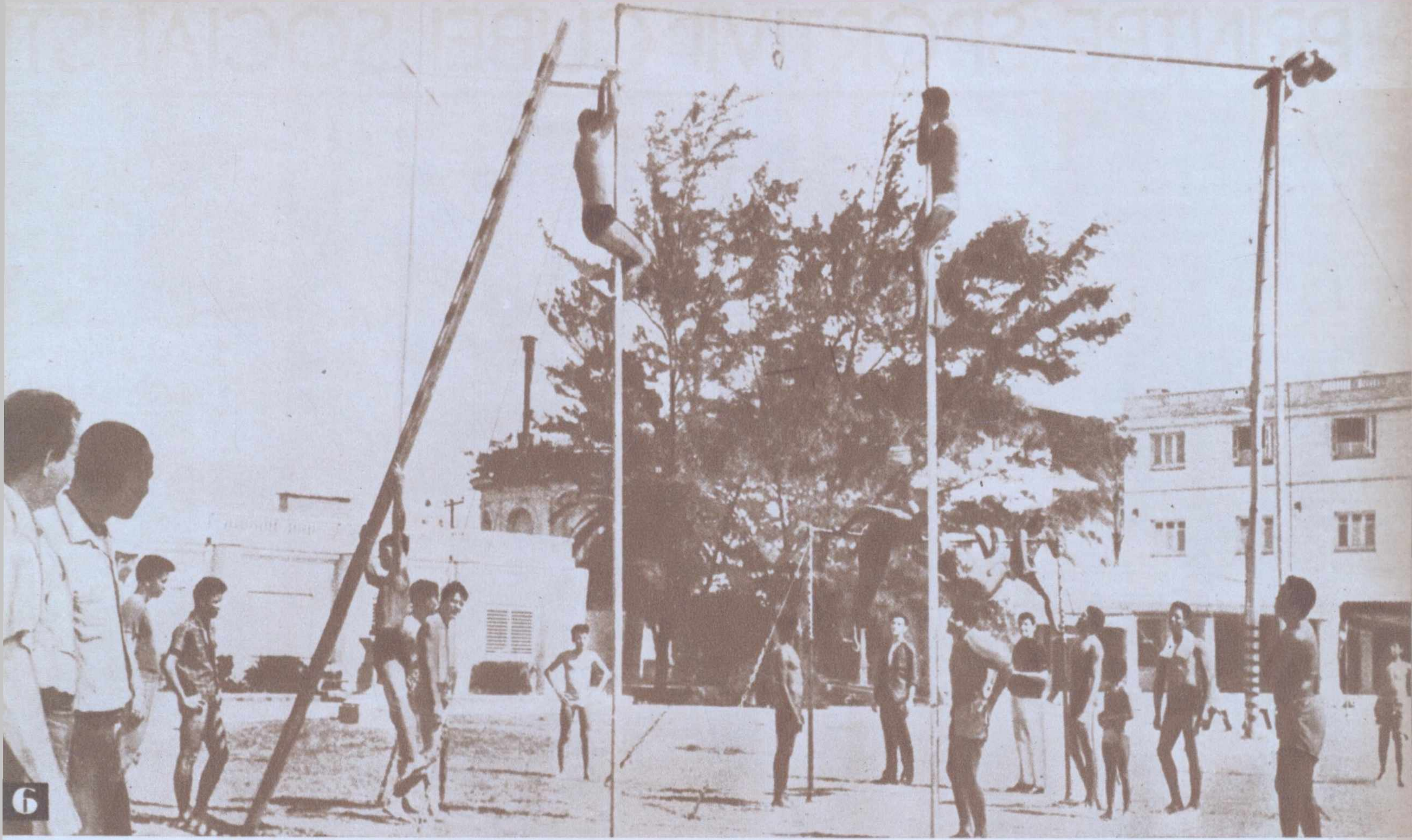

4

5

6

7

utul Naţional de Sport, Educaţie Fizică şi Recreaţie (INDER), care şi-a propus obiective măreţe: angrenarea majorităţii tinerilor şcolari în practicarea sportului, obţinerea insignei L.P.V. de către peste 178.000 de tineri etc.

Şi aceste obiective vor fi realizate, pentru că în Cuba educaţia fizică se bucură tot mai mult de sprijinul conducerii statului şi devine un bun al maselor, un mijloc de întărire a sănătăţii. Ea se practică în şcoli, în facultăţi, în armată şi la locurile de muncă. Tot mai mare este şi numărul sportivilor fruntaşi ca *Enrique Figuerola*, *Bertha Diaz* şi alţii, care — prin rezultatele obţinute — demonstrează forţa revoluţionară a Cubei, posibilităţile unui popor eliberat care înscrie în istoria Americii calea socialismului, calea pe care vor păşi în viitor tot mai multe popoare.

GH. VLĂDICĂ
vice-preşedinte al Consiliului Orăşenesc al U.C.F.S.-Bucureşti

ÎN FOTOGRAFII:

① Havana, vedere de ansamblu, seara.
② În vizită la crescătoria de crocodili de la Playa Larga.
③ În faţa restaurantului de la Playa Larga, teatru al unor lupte îndîrjite cu mercenarii imperialiştilor nord-americani. Se mai vede încă parapetul de tragere al apărătorilor.
④ Enrique Figuerola, sprinterul nr. 1 al Cubei, finalist olimpic al anului 1960.
⑤ Bertha Diaz (în mijloc), după cîştigarea titlului de campioană a jocurilor latino-americane din Jamaica.
⑥ Portic de gimnastică în curtea unei întreprinderi — dovadă grăitoare a interesului purtat de guvernul revoluţionar educaţiei fizice şi sportului.
⑦ Start într-o competiţie de mare tradiţie — campionatul naţional de cros. Starterul (încercuit, în dreapta) prof. univ. Ion Şiclovan.

Redacţia şi administraţia: str. Vasile Conta nr. 16, raionul 30 Decembrie — Bucureşti. Telefoane: 11.10.05, 11.91.13.
Abonamentele se fac la toate oficiile poştale şi în întreprinderi prin difuzorii voluntari. Costul abonamentului: 3 luni — 15 lei; 6 luni — 30 de lei; 1 an — 60 de lei.

Revista se tipăreşte la Combinatul Poligrafic Casa Scînteii

Lei 2,50

CARAGIALE, ORA 9,45

La Şcoala medie Ion Luca Caragiale din Capitală a sunat clopoţelul. Cei mai mici elevi ai şcolii — clasa I A, s-au adunat pe culoar pentru practicarea organizată a exerciţiilor fizice în timpul recreaţiei. Au început mişcările de înviorare, care au ca scop corectarea atitudinii statice din băncile clasei şi declanşarea impulsurilor nervoase stimulatoare de energie. Recreaţia organizată este o invitaţie la disciplină şi la statornicirea unei deprinderi higienice a cărei importanţă nu mai trebuie demonstrată.

Foto: PAUL ROMOŞAN